

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/57/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1210211259
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:1210211259.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu PARADISO Slovakia, s.r.o., so sídlom Nová Osada 2, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 34103406, zastúpeného JUDr. Ondrejom Krempaským, advokátom so sídlom Račianska 66, 831 02 Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky so sídlom Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/246/2010-532 zo dňa 30.10.2017 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 132,78 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 132,78 eura od 03.12.2009 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 99,58 % trov konania. Súd teda posúdil žalobu žalobcu ako nedôvodnú a svoj rozsudok oprel o ustanovenie § 1 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom do 30.6.2004 (ďalej aj „zákon o zodpovednosti za škodu“), podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť. Súd zároveň poukázal na ustanovenie § 3, 4 ods. 1,2, § 9 ods. 1 prvej vety, § 18 ods. 1,2 a § 20 citovaného zákona, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1,3, § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zároveň v odôvodnení rozsudku citoval aj ustanovenia čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 15 ods. 1, § 150 ods. 1,2, § 149, § 151 ods. 1,2, § 153, § 154, § 186 ods. 2 a § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II. dňa 20.05.2010 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 67.934,74 eura titulom náhrady škody, ktorá bola vyvolaná nezákonnými rozhodnutiami a úradným postupom

Colného riaditeľstva SR a Colného úradu Komárno (Trnava), a to spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,75 % ročne od 03.06.2009 do zaplatenia a trovami konania. V žalobe uviedol, že štyridsiatimi rozhodnutiami sp. zn. 1153/2002-556100 a sp. zn. 1768/2001-556100 až 1806/2001-556100 zo dňa 18.06.2002 mu Colný úrad Komárno vymeral colný dlh v celkovej výške 5.275.800 Sk, z toho clo vo výške 4.977.170 Sk a DPH vo výške 298.640 Sk. Proti týmto rozhodnutiam podal odvolanie, ktoré bolo zamietnuté rozhodnutím č. 43594/2002-890102 Colného riaditeľstva SR. Uvádzal tiež, že rozhodnutia Colného úradu Komárno mali byť ako nezákonné zrušené, preto podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva SR ako aj rozhodnutia Colného úradu Komárno. Na základe toho Najvyšší súd SR zrušil rozhodnutie Colného riaditeľstva SR rozsudkom sp. zn. 5SŽ 172/2002 zo dňa 30.09.2003. Rozhodnutia Colného úradu Komárno zrušené neboli a keďže tieto boli predbežne vykonateľné, jeho povinnosť zaplatiť colný dlh vo vyššie uvedenej výške trvala aj naďalej. Colné riaditeľstvo SR opätovne vo veci rozhodlo zamietnutím jeho odvolania a zároveň potvrdilo rozhodnutia Colného úradu Komárno rozhodnutím sp. zn. 54256/2003 zo dňa 02.04.2004. Žalobca potom podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva SR a rozhodnutí Colného úradu Komárno na Krajský súd v Trnave, ktorý rozsudkom sp. zn. 14S/44/2004 zo dňa 10.03.2005 zrušil rozhodnutie Colného riaditeľstva SR. Colné riaditeľstvo SR podalo proti rozsudku odvolanie na Najvyšší súd SR, no ten prvostupňový rozsudok potvrdil rozsudkom 1SŽ-o-KS 71/2005 zo dňa 23.1.2007. Colné riaditeľstvo SR zrušilo rozhodnutia Colného úradu Komárno ako nezákonné rozhodnutím č. 39617/2007 zo dňa 29.10.2007 a vec vrátilo na ďalšie konanie Colnému úradu Trnava, ktorý sa po zániku Colného úradu Komárno stal miestne a vecne príslušným konať vo veci. Colný úrad Trnava rozhodnutím č. 4550/2008-5861 zo dňa 25.01.2008 konanie zastavil a zaplatený colný dlh žalobcovi dňa 21.02.2008 vrátil.

3. Žalobca tvrdil, že nezákonnými rozhodnutiami Colného úradu Komárno a postupom Colného riaditeľstva SR mu vznikla škoda v celkovej výške 67.934,74 eura, ktorá sa skladá z úrokov zaplatených za čerpanie finančných prostriedkov z kontokorentného účtu, ktoré boli použité na zaplatenie jednotlivých splátok vymieraného colného dlhu. Takto na úrokoch zaplatil sumu 22.604,60 eura a ďalších 11.311,45 eura Dexia banke ako úroky za zloženú colnú zábezpeku, ktorú musel zložiť na účet colného úradu. Za bankovú záruku zaplatil poplatky vo výške 10.360,72 eura. Všetky tieto platby súviseli so zaplatením a zabezpečením colného dlhu a boli vyvolané nezákonným postupom a nezákonným rozhodnutím Colného riaditeľstva SR, ako aj Colného úradu Komárno, rovnako ako boli vyvolané aj platby za poskytnuté právne služby, ktoré by inak nepotreboval a za ktoré zaplatil 23.525,19 eura. Ďalej tiež zaplatil sumu 132,78 eura za správne poplatky za žiadosť o odklad platenia colného dlhu. Všetky tieto platby sú podľa neho škodou, lebo boli vyvolané nezákonnými rozhodnutiami colných orgánov, a medzi nimi a škodou je príčinná súvislosť. Nebyť týchto rozhodnutí nebol by musel vyššie uvedené finančné prostriedky vynaložiť a jeho majetok by sa o tieto finančné prostriedky nezmenšil. Svoj právny nárok na náhradu škody opieral o ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a) a b), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 18 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ako aj o ustanovenie § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z., v zmysle ktorého si uplatnil aj úrok z omeškania zo sumy 67.934,74 eura vo výške 9,75 % ročne od 03.06.2009; žalovaná sa dostala s plnením do omeškania najneskôr nasledujúci deň po tom, čo mu bol doručený návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

4. Dňa 10.10.2011 žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie škody titulom trov právneho zastúpenia v sume 1.503,68 eura s príslušenstvom späť, súd preto konanie v tejto časti uznesením č. k. 10C/246/2010-436 zo dňa 10.10.2011 zastavil. Dňa 09.04.2014 došlo k ďalšiemu späťvzatiu žaloby v časti o zaplatenie sumy 3.017,94 eura s príslušenstvom. Rozhodnutie o čiastočnom späťvzatiu žaloby sa odrazilo v prvom výroku rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/246/2010-443 zo dňa 04.02.2015. Po čiastočnom späťvzatiu žaloby žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody predstavuje sumu 63.413,12 eura s 9,75 % úrokom z omeškania ročne od 03.06.2009 do zaplatenia.

5. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť a uvádzal, že žalobca v colných konaniach v postavení deklaranta na Colnom úrade Komárno podal colné vyhlásenia, ktorými navrhol prepustiť tovar - biely cukor v množstve 800 ton - do colného režimu voľný obeh. Deklarovaným kódom „CZ“ v colných vyhláseniach uplatnil nárok na priznanie preferencie s ohľadom na pôvod tovaru. V rámci následnej kontroly po prepustení tovaru do navrhnutého režimu české colné orgány vykonali verifikáciu deviatich účtovných dokladov (faktúr), kde bolo zistené, že na faktúrach uvedený tovar nespĺňal podmienky preferenčného zaobchádzania. Tento výsledok bol oznámený Colnému riaditeľstvu SR dňa 08.03.1999 a 26.11.1999

a s tým bol oboznámený aj žalobca, ktorý vo svojom písomnom stanovisku uviedol, že odberateľom tovaru, ktorý bol vyrobený v Cukrovare a rafinérii cukru, a.s., Dobrovica, v Českej republike, bola spoločnosť Pain Impex s.r.o. Nymburg. Tovar bol určený pre bulharského odberateľa, ktorý kúpnu cenu neuhradil, a preto bol tovar ponúknutý jemu. Kúpnu zmluvu uzatvorili 28.6.1998 a miestom plnenia bola železničná stanica v Podunajských Biskupiciach, odkiaľ bol tovar preložený na kamióny a prepravený do Dunajskej Stredy. Podľa neho pochybnosti o pôvode tovaru vznikli tým, že po jeho preložení na kamióny požiadal o následnú verifikáciu tovaru tak, ako bol naložený a prečlený u výrobcu podľa priložených nákladných listov, a nie tovaru v kamiónoch. Ministerstvo financií ČR - Generálne riaditeľstvo ciel v Prahe v liste zo dňa 30.5.2000 označenom „Výsledok následnej verifikácie“ uviedlo, že : „z prehlásenia výrobcu - Cukrovar a rafinérie cukru a.s. Dobrovica vyplýva, že nemôže s istotou prehlásiť, že tovar, ktorý firma Pain Impex, s.r.o., predala na Slovensko, skutočne pochádza z ich výroby, pretože tento obchod sa uskutočnil bez ich vedomia ..., a vzhľadom na to výrobca pôvod vyvezeného tovaru nepotvrdil“. Teda tovar nemožno považovať za pôvodný v ČR v zmysle podmienok ustanovených Protokolom. Zistenie colných orgánov v ČR bolo podkladom pre začatie konania vo veci porušenia colných predpisov voči žalobcovi dňom 26.1.2000 pre colný delikt z dôvodu, že žalobcovi bol tovar prepustený do režimu na základe nepravdivých údajov v colných vyhláseniach prijatých v čase od 1.7.1998 do 8.7.1998. Za uvedené konanie bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 10.000,- Sk a zároveň bolo začaté konanie vo veci dodatočného vymerania colného dlhu. Colný úrad Komárno na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že v pôvodných colných konaniach došlo k vymeraniu nižšej sumy cla, ako je suma cla dlžná na základe právnych predpisov, preto rozhodnutiami zo dňa 18.6.2002 clo v správnej výške žalobcovi dodatočne vymeral. Doručené clo bolo aj predmetom konania Najvyššieho súdu SR, Krajského súdu v Trnave, Colného riaditeľstva SR, Colného úradu Trnava a bolo ukončené rozhodnutím Colného úradu Trnava č. 4550/2008-5861 zo dňa 25.1.2008, ktorým bolo konanie zastavené. Žalobca si v žalobe uplatnil škodu v celkovej výške 67.934,74 eura , ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti so splatením colného dlhu v splátkach - úroky, zo zloženia colnej zábezpeky - úroky, poplatkov za bankovú záruku, poplatkov za poskytnutie právnych služieb a správnych poplatkov za podanie žiadosti za odklad platenia cla. Vo vzťahu k zaplateniu colného dlhu v splátkach uviedol, že ide o jednu z foriem zaplatenia colného dlhu, pre ktorú sa rozhodol on sám, čo znamená, že pri vstupe do právneho vzťahu s príslušným peňažným ústavom si musel byť vedomý, že to bude spojené s určitým navýšením poskytnutých finančných prostriedkov. V prípade úrokov za čerpanie finančných prostriedkov z kontokorentného účtu, z ktorého platil colný dlh v splátkach, a k úrokom zaplateným banke zo zloženej colnej zábezpeky žalovaná uviedla, že žalobca mal právo požiadať colný úrad o odloženie vykonateľnosti prvostupňových rozhodnutí, ktorými mu bol colný dlh dodatočne vymeraný, a to už v čase, keď mu uvedené rozhodnutia boli oznámené. Krajský súd v Trnave napokon rozsudkom sp. zn. 14S 44/2004 zo dňa 10.3.2005 aj odložil vykonateľnosť rozhodnutí colných orgánov. Podľa žalovanej žalobca neuskutočnil všetky zákonom ustanovené postupy a úkony za účelom zabránenia vzniku škody. V súvislosti s trovami právneho zastúpenia dal do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sž-o-KS 71/2005 zo dňa 23.1.2007, ktorým súd žalobcovi náhradu trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania nepriznal z dôvodov osobitného zreteľa. Žalovaná tvrdila, že nezákonné rozhodnutia colných orgánov neboli vydané, preto škoda žalobcovi nevznikla. Nie je teda splnená zákonná podmienka na uplatnenie nároku na náhradu škody, a to príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody. Okrem toho namietal aj premlčanie pohľadávky žalobcu s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie tohto práva zrušenie rozhodnutia, premlčacia doba plynie odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Žalobcovi už v roku 2006 zaniklo právo na uplatnenie náhrady škody. K trovám konania poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž/172/2002, ktorým boli žalobcovi priznané trovy konania vo výške 83.340,- Sk (2.766,38 eura za právne služby poskytnuté v rokoch 2002, 2003) od Colného riaditeľstva SR. Ku kontokorentnému úveru od Tatra banky, a.s., uviedol, že zmluva o úvere bola uzatvorená 28.11.2001, pričom Colný úrad Komárno domeral žalobcovi colný dlh vo výške 5.275.800,- Sk až dňa 18.6.2002. Žalobca si zobral úver vo výške 20.000.000,- Sk, z ktorého 15.000.000,- Sk zobral na financovanie svojich prevádzkových potrieb. Úroky uplatnené vo výške 22.604,60 eura, ktoré mal zaplatiť Tatra banke, a.s., a Dexia banke, a.s., sú úrokmi za celý poskytnutý úver vo výške 25.000.000,- Sk za obdobie od roku 2006 do 28.2.2008, pričom doteraz žalobca preukázal iba to, že Tatra banke, a.s., zaplatil 40 splátok po 49.600,- Sk. Zo spôsobu výpočtu úrokov od dátumu každej splátky uhradenej colnému úradu k dátumu vrátenia zaplatených splátok colným úradom do 21.2.2008 vyplýva, že ide o výpočet úrokov z omeškania, a nie o úroky z úveru a takéto úroky žalobca od štátu požadovať nemôže, pretože štát sa do omeškania nikdy nedostal. O takto vzniknutej škode žalovaná sa mohla dozvedieť

výlučne zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňom 2.6.2009 a podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade opodstatnenosti nároku mal možnosť odškodniť žalobcu do 6 mesiacov. K sume 340.768,74 Sk uplatnenej za úroky za zloženú colnú zábezpeku zaplatenej Dexia banke, a.s., uviedol, že žalobca predložil súdu iba potvrdenie Dexia banky, a.s., aká bola výška úrokových sadzieb za jednotlivé roky a o zaplatenej sume úrokov z celého úveru poskytnutého žalobcovi vo výške 25.000.000,- Sk. Ide o obdobie, kedy mal žalobca odloženú vykonateľnosť rozhodnutí colného úradu, no napriek tomuto dobrovoľne splácal colný dlh.

6. O žalobe rozhodol Okresný súd Komárno rozsudkom č. k. 10C/246/2010-443 zo dňa 4.2.2015, ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy 3.017,94 eura s príslušenstvom pre späťvzatie žaloby zastavil, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Po podaní odvolania v zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania podal žalobca odvolanie, o ktorom Krajský súd v Nitre rozhodol uznesením č. k. 7Co/531/2015-474 zo dňa 30.6.2016 tak, že rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom vyslovil záväzný právny názor o danosti základu nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami, keď rozhodnutia Colného úradu Komárno špecifikované v podanej žalobe vyhodnotil ako nezákonné rozhodnutia v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb., pričom svoj právny názor a analýzu rozhodnutí Colného úradu Komárno podrobne vyhodnotil a odôvodnil vo svojom rozhodnutí. Tiež ustálil, že žalobca v konaní do času rozhodnutia odvolacieho súdu nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by viedli k nepochybnému záveru po preukázaní výšky škody.

7. Súd prvej inštancie teda konštatoval, že predmetom konania je nárok na náhradu škody, ktorý mal byť žalobcovi spôsobený nezákonnými rozhodnutiami Colného úradu Komárno. Škodu vyčíslil vo výške 63.413,12 eura, ktorá má pozostávať z úrokov úveru poskytnutého žalobcovi Tatra bankou, a.s., použitého na zaplatenie colného dlhu v celkovej výške 6.938,72 eura, z úrokov úveru poskytnutého Dexia bankou Slovensko, a.s., v sume 12.647,95 eura, z úrokov z colnej zábezpeky v sume 11.311,45 eura uhradenej Dexia banke Slovensko, a.s., ďalej z poplatkov vo výške 10.360,71 eura za bankovú záruku, z úhrady právnych služieb v sume 22.021,51 eura a zo správneho poplatku 132,78 eura. Po vykonanom dokazovaní súd konštatoval, že škoda podľa žalobcu vznikla dorubením cla v sume 5.275.800,- Sk štyridsiatimi rozhodnutiami Colného úradu Komárno sp. zn. 1153/2002-556100, sp. zn. 1768/2002-556100 až 1806/2002-556100 zo dňa 18.6.2002 v rozpore s platnými právnymi predpismi. Odvolanie žalobcu bolo rozhodnutím Colného riaditeľstva SR sp. zn. 43594/2002-890102 zo dňa 21.10.2002 zamietnuté a zároveň boli potvrdené napadnuté rozhodnutia Colného úradu Komárno. Po podaní žaloby o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia Colného riaditeľstva SR Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 5Sž 172/02 zo dňa 30.9.2003 zrušil rozhodnutie Colného riaditeľstva SR a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov konania v sume 83.340,- Sk na účet JUDr. Ondreja Krempaského. Najvyšší súd SR uviedol, že Colné riaditeľstvo sa dôsledne nevysporiadalo s námietkami žalobcu v podaných odvolaniach, predovšetkým s námietkami ohľadne vzniku colného dlhu a tvrdením, že dlžníkom mala byť tiež osoba, ktorá mu poskytla informácie (§ 196 ods. 3 veta druhá colného zákona). Napadnuté rozhodnutie Colného riaditeľstva SR považoval za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Colné riaditeľstvo SR potom rozhodnutím zo dňa 2.4.2004 sp. zn. 54256/2003 opätovne potvrdilo rozhodnutia Colného úradu Komárno a odvolanie zamietlo. Krajský súd v Trnave po podaní žaloby žalobcom rozsudkom č. k. 14S/44/2004-37 zo dňa 10.3.2005 rozhodnutie Colného riaditeľstva SR zo dňa 2.4.2004 č. 54256/2003 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a Colné riaditeľstvo SR zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 73.576,- Sk do rúk JUDr. Ondreja Krempaského, zároveň odložil vykonateľnosť rozhodnutia Colného riaditeľstva SR z 2.4.2004 č. 54256/2003 majúca za to, že okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia by hrozila vážna ujma žalobcovi. Vytkol, že správny orgán sa náležite nevysporiadal s úlohou uloženou mu NS SR v rozsudku č. k. 5Sž 172/2002 zo dňa 30.9.2003, najmä s námietkou ohľadne vzniku colného dlhu a s tým, že dlžníkom mala byť tiež osoba, ktorá poskytla informácie. Bolo povinnosťou skúmať preukázanie existencie pôvodu tovaru, zaoberať sa vecou v širších súvislostiach a vykonať aj ďalšie dôkazy. Okrem uvedených krajský súd poukázal na to, že žalovaná sa nezaoberala skúmaním podmienky prekludovania nároku z úradnej povinnosti, pretože pokiaľ ide o verifikáciu faktúry č. 25/98 zo dňa 30.6.1998, výsledok verifikácie bol známy dňa 8.3.1999 a keďže sa správne konanie začalo dňa 26.1.2000 a prvýkrát rozhodol o dorubení colného dlhu dňa 18.6.2000, dorubenie dlhu na základe označenej faktúry treba považovať za prekludované. Najvyšší súd SR na odvolanie Colného riaditeľstva SR potvrdil uvedený rozsudok Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 1 Sž-o-KS 71/2005. Následne Colné riaditeľstvo SR rozhodnutím sp. zn. 39617/2007 zo dňa 29.10.2007 rozhodnutia Colného úradu Komárno zn. 1153/2002-556100 a

zn. 1768/2001-556100 až 1806/2001-556100 zo dňa 18.6.2002 zrušil a vec vrátil Colnému úradu Trnava ako vecne príslušnému správne mu orgánu (právne mu nástupcovi zaniknutého Colného úradu Komárno) na nové prejednanie a rozhodnutie. Colný úrad Komárno rozhodnutiami č. 1768 až 1806/2001-556100 a č. 1153/2002-556100 zo dňa 18.6.2002 dodatočne vymeral žalobcovi colný dlh podľa § 196 ods. 1 písm. a) a ods. 3 a § 220 ods. 4, 5 Colného zákona č. 180/1996 Z. z. úhrnom vo výške 5.275.800,- Sk. Listom zo dňa 5.8.2002 sa žalobca obrátil na Colný úrad Komárno o povolenie zaplatenia časti colného dlhu v splátkach, čomu bolo vyhovené rozhodnutiami zo dňa 12.8.2002, pričom mu bolo povolené zaplatiť časť dovoznej platby (cla) domeranú 40 rozhodnutiami Colného úradu Komárno zo dňa 18.6.2002 v splátkach, každým rozhodnutím vymierané clo 99-mi splátkami po 1.240,- Sk s poslednou splátkou v sume 1.669,- Sk do 31.12.2010. Colný úrad Trnava rozhodnutím sp. zn. 4550/2008-5861 zo dňa 25.1.2008 konanie vo veci dodatočného vymierania colného dlhu za tovar - cukor biely kryštál v množstve 800.000 kg voči PARADISO Slovakia, s.r.o., zastavil, pretože odpadol dôvod konania v dôsledku uplynutia trojročnej lehoty na jeho dodatočné vymieranie v zmysle § 220 ods. 5 Colného zákona, ktorá lehota uplynula dňom 14.10.2007. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.1.2008.

8. Žalobca žiadosťou zo dňa 28.5.2009 doručenu Ministerstvu financií dňa 2.6.2009 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím Colného riaditeľstva v spojení s rozhodnutiami Colného úradu Komárno v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. Škodu spôsobenú štátom vyčíslil sumou 67.934,74 eura a zároveň si uplatnil aj úrok z omeškania vo výške dvojnásobku základnej sadzby ECB. Ministerstvo financií listom č. MF/018145/2009-241 zo dňa 23.11.2009 (v spise na č. I. 121) jeho žiadosť posúdilo ako neopodstatnenú z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky na náhradu škody voči štátu v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd konštatoval, že z titulu zrušenia rozhodnutí a zastavenia konania pred príslušným správne mu orgánom bola žalobcovi suma uhradeného cla v plnej výške dňa 21.2.2008 vrátená. V konaní bola preukázaná vecná legitímácia strán sporu i dodržanie zákonného postupu a lehoty pre uplatnenie si nároku na náhradu škody formou podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku príslušnému orgánu verejnej moci. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy úrokov a poplatkov, ktoré uhradil bankovým inštitúciám v súvislosti s poskytnutým úverom, colnou zábezpekou a bankovou zárukou ako aj sumu uhradenú právne mu zástupcovi titulom úkonov právne ho zastúpenia v konaniach vyvolaných Colným úradom Komárno a tiež sumu správne ch poplatkov uhradených titulom podania žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutí Colného úradu Komárno. Keďže bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu, súd skúmal, či zo strany žalobcu bola preukázaná existencia ďalších podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, a to preukázanie vzniku škody a jej výšky ako aj preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím.

9. Zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 1479/2001 zo dňa 28.11.2001, uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a.s., a žalobcom, súd prvej inštancie zistil, že jej predmetom bolo poskytnutie kontokorentného úveru do výšky úverového rámca 20.000.000,- Sk s konečnou splatnosťou dňa 30.11.2002, k účtu 2624210240/1100. V čase uzavretia zmluvy bol zmluvný úrok dojednaný vo výške 12 % p.a. Podľa dodatku č. 1 k zmluve o kontokorentnom úvere č. 1479/2001 zo dňa 29.7.2002 došlo o. i. k navýšeniu úverového rámca na sumu 25.000.000,- Sk, k zmene účelu použitia, ktorým bolo zabezpečenie a uspokojenie pohľadávok veriteľa z titulu zmluvy o zárukách, a tiež došlo k zmene doby konečnej splatnosti na deň 31.7.2003. Podľa dodatku č. 2 k zmluve o kontokorentnom úvere č. 1479/2001 (ohľadne ktorého žalobca predložil v priebehu konania len prvú stranu, preto nie je známy dátum jeho uzavretia) došlo k navýšeniu úverového rámca na sumu 30.000.000,- Sk, k zmene konečnej splatnosti na deň 31.7.2004 a aj k zmene úrokovej sadzby na hodnotu 9 % p.a. Podľa dodatku č. 3 k zmluve o kontokorentnom úvere č. 1479/2001 zo dňa 19.4.2004 došlo k zmene účelu použitia, zmene konečnej splatnosti na deň 31.7.2005 ako aj úrokovej sadzby na hodnotu 1 M BRIBOR + 2 % p.a. Dodatkom č. 4 k zmluve o kontokorentnom úvere č. 1479/2001 zo dňa 29.7.2005, jeho predmetom bola zmena konečnej splatnosti na deň 31.7.2006.

10. Žalobca s obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a.s., uzavrel zmluvu o podmienkach poskytnutia záruky č. 603.846 a o spôsobe zabezpečenia pohľadávok banky, zmluvy o otvorení vkladového účtu a zmluvy o zabezpečovaní postúpení pohľadávky. Predmetom zmluvy o. i. bolo aj poskytnutie bankovej záruky v prospech colnej správy SR prostredníctvom Colného úradu Komárno, pobočka Dunajská Streda, až do najvyššej čiastky 4.977.160,- Sk tým spôsobom, že sa banka zaviazala spoločne a nerozdielne s dlžníkom splniť colný dlh, ktorý vznikol dlžníkovi pri dovoze, resp. v súvislosti s dovozom

tovaru: biely cukor kryštál a jeho prepustením do colného režimu voľný obeh. Za poskytnutie bankovej záruky si zmluvné strany dohodli bankový poplatok vo výške 1,7 % p. a. zo záručnej sumy (minimálne vo výške 5.000,- Sk/ročne), a to za obdobie odo dňa vystavenia až do skončenia ručenia banky zo záruky vždy ročne vopred, jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 7.000,- Sk zúčtovaný po podpise zmluvy a ostatné poplatky a náklady spojené so zárukou v zmysle platného sadzobníka poplatkov. V súvislosti s touto zmluvou obchodná spoločnosť Tatra banka, a.s., vystavila dňa 6.8.2002 záručnú listinu č. 603.864, ktorou Colnému úradu Komárno, pobočka Dunajská Streda, poskytla záruku až do sumy 4.977.160,- Sk a zaviazala sa spoločne a nerozdielne so žalobcom splniť colný dlh - clo dovymierané rozhodnutiami Colného úradu Komárno, pobočka Dunajská Streda dňa 18.6.2002 (VS 6115103094 - 6115103135 a 6115201283). Ako vyplynulo z predložených výpisov z účtu dňa 6.8.2002 bola na účte žalobcu evidovaná položka 603864 POPL. GARANCIA vo výške 8.610,00 Sk, dňa 6.8.2002 položka 603864 POPL. GARANCIA vo výške 85.786,88 Sk, dňa 6.8.2003 položka 603864 POPL. GARANCIA vo výške 86.021,92 Sk, dňa 6.8.2004 položka 603864 POPL. GARANCIA vo výške 85.786,88 Sk, dňa 8.8.2005 položka 603864 POPL. GARANCIA vo výške 85.786,88 Sk, dňa 14.2.2006 položka 603864 POPL. GARANCIA vo výške 1.500,- Sk a dňa 14.2.2006 položka 603864 POPL. GARANCIA vo výške 41.365,73 Sk. Tatra banka, a.s., podaním zo dňa 10.2.2006 oznámila žalobcovi, že v súvislosti so zárukou č. 603.864 bol vrátený poplatok vo výške 41.365,73 Sk a že jeho účet bol zaťažený poplatkom za zmenu záruky (ukončenie záruky) vo výške 1.500,- Sk. Podľa potvrdenia Tatra banky, a.s., zo dňa 12.12.2008, výška zaplatených úrokov z kontokorentného úveru (ÚZ č. 1479/2001) bola k maturite úveru (k 17.2.2006) v celkovej výške 4.256.847,67 Sk, z toho za rok 2002 suma vo výške 346.214,13 Sk, za rok 2003 suma vo výške 1.323.999,89 Sk, za rok 2004 suma vo výške 1.427.831,35 SK, za rok 2005 suma vo výške 1.056.692,31 Sk a za rok 2006 suma vo výške 102.109,99 Sk. Z prehľadu úrokových sadzieb Tatra banky, a.s., platných pre kontokorentný úver č. zmluvy 1479/2001, v období od 30.11.2001 do 1.4.2002 bola úroková sadzba vo výške 12 % p.a., v období od 2.4.2002 do 30.11.2002 vo výške 11 % p.a., v období od 1.12.2002 do 19.1.2003 vo výške 10 % p.a., v období od 20.1.2003 do 23.7.2003 vo výške 9,50 % p.a., v období od 24.7.2003 do 31.3.2004 vo výške 9 % p.a., v období od 1.4.2004 do 22.4.2004 vo výške 8 % p.a. a v období od 23.4.2004 do 17.2.2006 vo výške 1 M BRIBOR + 2 % p.a.

11. Z daňových priznaní za roky 2000, 2001 a 2002 a ich príloh mal súd preukázané hospodárenie žalobcu na daňové účely. Zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 50/004/06 súd zistil, že túto uzavrel žalobca s obchodnou spoločnosťou Dexia banka Slovensko, a.s. dňa 24.1.2006. Jej predmetom bolo poskytnutie kontokorentného úveru vo výške 25.000.000,- Sk, ktorý mohol čerpať od 27.1.2006. Úroková sadzba bola dohodnutá vo variabilnej forme, v čase uzavretia zmluvy táto predstavovala 5,70 % p.a. Úver mohol žalobca čerpať tak, že mu veriteľ povolil debetný zostatok vo výške 25.000.000,- Sk na účte 9804471001/5600. Ako vyplynulo z výpisov z účtu žalobcu č.ú.: 2624210240/1100 zo dňa 27.1.2006, žalobca v tento deň vložil v prospech účtu Colného úradu Nitra 40 x platbu vo výške 74.829,- Sk. Podľa podania Colného úradu Nitra zo dňa 6.2.2006 adresovaného Tatra banke, a.s., colný úrad na základe žiadosti žalobcu požiadal Tatra banku, a.s., o zrušenie záručnej listiny č. 603.864 vystavenej dňa 6.8.2002, ktorá bola prijatá Colným úradom Komárno dňa 12.8.2002 z dôvodu zmeny zabezpečenia colných dlhov ku dňu 27.1.2006. Podľa potvrdenia Dexia banky, a.s., zo dňa 22.12.2008, táto na základe písomnej žiadosti žalobcu vydala potvrdenie o výške úrokových sadzieb a celkových sumách zaplatených úrokov na kontokorentnom úvere č. 50/004/06 v období od 25.1.2006 do 28.2.2008. Dňa 26.4.2013 Tatra banka, a.s., na žiadosť žalobcu vydala potvrdenie o vývoji výšky úrokovej sadzby, výške zaplatených úrokov a výške zaplatených úrokov zo splátok uhradených pre colný úrad zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 1479/2001. V tomto podaní sú rozpísané úroky zo splátok za obdobie mesiacov október 2002 až február 2006, hoci zmluvný vzťah s obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a.s., bol podľa skutkového tvrdenia žalobcu v mesiaci január 2006 ukončený.

12. Súd mal ďalej za preukázané, že podľa faktúry č. 08/07/2002 JUDr. Ondrej Krempaský žalobcovi vyúčtoval žalobcovi cenu za poskytnutie právnej pomoci na základe ústnej dohody zo dňa 24.7.2002 (2 x právny úkon) tarifnú odmenu vo výške 45.300,- Sk podľa § 13 vyhl. č. 163/2002 Z.z., čo žalobca uhradil dňa 30.7.2002. Podľa faktúry č. 1/01/2003 zo dňa 2.1.2003 JUDr. Ondrej Krempaský žalobcovi vyúčtoval žalobcovi cenu za poskytnutie právnej pomoci na základe ústnej dohody zo dňa 18.12.2002 (2 x právny úkon) tarifnú odmenu vo výške 47.300,- Sk podľa § 13 a 16 vyhl. č. 163/2002 Z.z., z čoho žalobca vopred zaplatil zálohu 5.000,- Sk, a teda na zaplatenie zostala suma 42.300,- Sk, čo žalobca zaplatil dňa 15.1.2003. Podľa faktúry č. 08/01/04 zo dňa 31.1.2008 JUDr. Ondrej Krempaský žalobcovi vyúčtoval žalobcovi cenu za poskytnutie právnej pomoci na základe zmluvy o poskytnutí právnej pomoci zo dňa 16.12.2002 podielovú odmenu vo výške 497.716,- Sk a tarifnú odmenu + náhrady vo výške 118.404,- Sk,

celkove sumu 616.120,- Sk + DPH vo výške 117.063,- Sk, čo predstavuje sumu 733.183,- Sk a žalobca ju uhradil dňa 27.2.2008. Z vyčíslenia trov konania zo dňa 23.1.2007 adresovaného Najvyššiemu súdu SR si právny zástupca žalobcu uplatnil náhradu trov konania vo veci sp. zn. 1Sž-o-KS 71/05 celkove vo výške 144.901,- Sk. Súd tiež zistil, že žalobca a JUDr. Ondrej Krempaský uzatvorili dňa 16.12.2002 zmluvu o poskytnutí právnej pomoci. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie právnej pomoci v právnych veciach dodatočného vymierania colného dlhu vedených na Colnom úrade Komárno v celkovej výške 5.275.800,- Sk. Zmluvné strany sa dohodli na odmene za poskytnutie právnej pomoci vo výške 10 % z hodnoty prejednávanej veci (t.j. 497.716,- Sk), a to v prípade plného úspechu vo veci, ktorým sa rozumie ukončenie konania s rozhodnutím, podľa ktorého zanikne povinnosť zaplatiť sumu 4.977.160,- Sk. Zmluvné strany sa tiež dohodli, že okrem podielovej odmeny bude advokátovi patriť aj tarifná odmena bez ohľadu na úspech vo veci.

13. Daňová poradkyňa žalobcu od r. 2007, Ing. Marta Szabó, dňa 10.10.2011 vypovedala, že žalobca bol 40-timi rozhodnutiami Colného úradu Komárno zaviazaný na zaplatenie colného dlhu, ktorý splácal pravidelne každý mesiac, pričom úroky boli vypočítané od nasledujúceho dňa po zaplatení splátky do dňa vrátenia zaplatenej sumy colným úradom žalobcovi, ktorá suma celkove vo výške 3.124.800,- Sk bola žalobcovi vrátená dňa 21.2.2008. K tomuto dňu už žalobca mal túto sumu na svojom účte. Colný dlh bol hradený dvojakým spôsobom: od 3.10.2002 do 31.12.2005 z účtu žalobcu na účet Colného úradu Komárno a od 28.1.2006 do 30.11.2007 zo zábezpeky zloženej žalobcom na predpísané splátky. V januári 2006 žalobca celú zostávajúcu časť sumy colného dlhu zložil na účet Colného úradu Nitra vo forme colnej zábezpeky. K zloženiu colnej zábezpeky došlo z dôvodu ukončenia zmluvného vzťahu medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a.s., ktorá ručila za predmetný colný dlh bankovou zárukou.

14. Žalobca v priebehu konania zotrval na podanej žalobe s tým, že predložil všetky dôkazy, ktorými preukázal, že žalobca v čase dovyrubenia cla nemal finančné prostriedky na jeho uhradenie, a tak si tieto musel obstaráť z banky; škodu si riadne vyčíslil a preukázal aj vynaloženie nákladov v súvislosti s právnym zastúpením. Uviedol, že hoci mu v súdnom konaní náhrada týchto trov priznaná nebola, neznamena to, že túto sumu neuhradil a že mu tým nevznikla škoda, ktorá predstavuje všetky prostriedky vynaložené nad rámec bežnej podnikateľskej činnosti. Tieto považoval za riadne zdokumentované, čím mal vznik škody za preukázaný. Na pojednávaní dňa 30.10.2017 navrhol doplniť dokazovanie predložením listinného dokladu z banky ohľadne výšky sumy úrokov zaplatených titulom úverov vo vzťahu k sume použitej na úhradu colného dlhu.

15. Žalovaná uviedla, že ak by aj akceptovala existenciu nezákonného rozhodnutia, zo strany žalobcu nebolo preukázané, aká škoda mu v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami vznikla. Žalobca podľa neho nepreukázal vznik a výšku skutočnej škody, lebo dôkazom o vzniku škody a jej výške nie je výpočet, ktorý si žalobca vypracoval. Čo sa týka škody z titulu trov konania, poukázal na to, že v čase preskúmania rozhodnutí colných orgánov samotný súd rozhodol tak, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania, a tak nie je možné, aby si žalobca takýto nárok uplatňoval opakovane ako náhradu škody. Čo sa týka škody vzniknutej zaplatením úrokov z úverov, žalobca si vypočítal úrok takým mechanizmom, aký sa vzťahuje na úrok z omeškania. V skutočnosti by to žalobca mohol preukázať len predložením relevantného dokladu z banky, čo však neurobil. Nebol predložený žiadny relevantný doklad preukazujúci splácanie úveru banke; žalobca čerpal úver vo výške od 20.000.000,- Sk do 30.000.000,- Sk, pričom zo sumy reálne čerpaného kontokorentného úveru nie je možné odčleniť, koľko z uhradenej sumy pripadalo na tú časť úveru, ktorou bol splatený colný dlh. Štát sa vo vzťahu k uplatnenému nároku nikdy nedostal do omeškania, takýto nárok by bolo možné uplatniť len voči príslušnému colnému úradu.

16. Súd prvej inštancie ustálil, že za škodu spôsobenú rozhodnutím colných orgánov zodpovedá za štát Ministerstvo financií SR. Vychádzajúc z ustanovenia čl. 6 CSP žalobcu zaťažovala povinnosť preukázania jeho skutkového tvrdenia vo vzťahu k vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenie žalobcu o škode vzniknutej v súvislosti s úhradou správnych poplatkov za podanie žiadostí o odklad celkove vo výške 132,78 eura, žalovaná to nepopierala, preto v tejto časti súd považoval skutkové tvrdenie žalobcu o vzniku škody a jej výške z titulu uhradených správnych poplatkov ako aj vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonnými rozhodnutiami za nesporné. Vo vzťahu k zvyšným nárokom na náhradu škody žalobcu v tomto spore zaťažovala povinnosť preukázať súčasné splnenie všetkých troch základných atribútov

vzniku zodpovednosti štátu za škodu, keďže vo vzťahu k tomuto nároku žalovaná skutkové tvrdenia žalobcu popierala.

17. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody titulom úrokov zaplatených žalobcom z titulu kontokorentného úveru poskytnutého mu obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a.s. (zmluva o kontokorentnom úvere č. 1479/2001 z 28.11.2001) a titulom kontokorentného úveru poskytnutého žalobcovi obchodnou spoločnosťou Dexia banka Slovensko, a.s. (zmluva o kontokorentnom úvere č. 50/004/06 zo dňa 24.1.2006) súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca svoje skutkové tvrdenie vo vzťahu k vzniku a výške tejto škody nepreukázal, keďže nepredložil žiaden relevantný dôkaz preukazujúci, že v súvislosti s použitím konkrétnej sumy poskytnutého úveru uhradil konkrétnu sumu zmluvného úroku. Výpočet vypracovaný žalobcom nie je vôbec dôkazom o tom, akú sumu úroku v súvislosti s použitím peňažných prostriedkov z kontokorentného úveru skutočne uhradil na úhradu colného dlhu, a tiež nepredložil žiaden dôkaz o tom, ako poskytnutý kontokorentný úver splácal. Zmysel kontokorentného úveru spočíva v tom, že banka veriteľovi poskytne možnosť ísť do debetu na svojom účte, pričom tento úver sa spláca kreditnými operáciami na účte. Nie je teda vylúčené, že dlžník v jeden mesiac vyčerpá kontokorentný úver v plnej výške úverového rámca a tento následne bezprostredne po jeho čerpaní uhradí kreditnou operáciou na svojom účte, resp. že v určitom období kontokorentný úver nečerpá, resp. ho čerpá len v časti. Výpočet žalobcu nepreukazuje, ako žalobca kontokorentný úver skutočne čerpal a kedy a akým spôsobom tento uhradil. Z predložených listinných dokladov súd zistil, že žalobca mal v obchodnej spoločnosti Tatra banka, a.s. zriadený podnikateľský účet, z ktorého realizoval transakcie v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou, teda na tomto účte (prostredníctvom ktorého čerpal aj kontokorentný úver) v období od roku 2001 (kedy uzavrel zmluvu o kontokorentnom úvere) do januára 2006 bolo realizovaných množstvo debetných i kreditných transakcií, pričom výška zmluvného úroku z kontokorentného úveru bola závislá od toho, v ktorom konkrétnom mesiaci v akej výške mal žalobca na účte debetný zostatok. Preto jeho výpočet sumy škody, ktorú odvodzoval od sumy zmluvného úroku z titulu poskytnutého kontokorentného úveru odo dňa uhradenia splátky colného dlhu do dňa vrátenia sumy uhradenej titulom colného dlhu príslušným colným úradom, je nesprávny; nepreukázal totiž, že v čase úhrady jednotlivých splátok skutočne musel čerpať sumu zodpovedajúcu jednotlivým splátkam zo sumy kontokorentného úveru, a tak sa dostal do debetu, a tiež nepreukázal, kedy tento debet doplnil kreditnou operáciou tak, že tento bol vyrovnaný. Totiž len suma, ktorú žalobca uhradil za to, že po istú dobu čerpal prostriedky zo svojho účtu titulom kontokorentného úveru (teda sa čerpaním dostal do debetu), do dňa zaplataenia tejto sumy (teda do dňa, kedy sa na svojom účte dostal na nulu, resp. plusových hodnôt) je sumou, ktorú bol povinný titulom úrokov (ako odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov) zaplatiť banke titulom čerpania kontokorentného úveru. V priebehu celého sporu však žalobca nepreukázal, kedy a v akej výške využíval možnosť čerpania kontokorentného úveru (poskytnutého obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a.s. a následne Dexia banka Slovensko, a.s.), a tiež nepreukázal ako v rozhodnom období (od uhradenia jednotlivých splátok do dňa vrátenia sumy uhradeného colného dlhu) hospodáril s finančnými prostriedkami na svojom účte, tiež nepreukázal, že kontokorentný úver skutočne čerpal a v akej výške, akú sumu úrokov v súvislosti s čerpaním kontokorentného úveru uhradil a či suma kontokorentného úveru bola skutočne použitá na úhradu colného dlhu ako tvrdil. Preto, keďže žalobca v tejto súvislosti svoje skutkové tvrdenie nepreukázal, súd podanú žalobu v časti o zaplataenie náhrady škody vo výške 6.938,72 eura (tvrdiac, že išlo o sumu uhradenú Tatra banke, a.s., v súvislosti s úrokom zaplataeným v súvislosti s kontokorentným úverom) a vo výške 12.647,95 eura (tvrdiac, že išlo o sumu uhradenú Dexia banke Slovensko, a.s., v súvislosti s kontokorentným úverom) i s uplatneným príslušenstvom - úrokom z omeškania zamietol z dôvodu nepreukázania vzniku škody a jej výšky, a následne ani poslednej kumulatívnej podmienky priznania nároku na náhradu škody, ktorou je preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím.

18. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na zaplataenie sumy poplatkov za poskytnutie bankovej záruky, súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že i v tejto časti uplatneného nároku žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie všetkých podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, keď v priebehu konania nepredložil relevantný dôkaz o tom, že mu v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí Colného úradu Komárno vznikla škoda v podobe poplatkov za bankovú záruku. Uzavretie zmluvného vzťahu s obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a.s., bolo slobodným rozhodnutím žalobcu, ktoré nebolo vyvolané colným úradom, pretože tento žalobcovi neuložil zaplatiť vymeraný colný dlh tak, že za jeho zaplataenie poskytne colnému úradu záruku banka. Hoci teda žalobca v priebehu konania predložením zmluvy o podmienkach poskytnutia záruky č. 603.846 a o spôsobe zabezpečenia pohľadávok banky, zmluvy o otvorení vkladového účtu a zmluvy o zabezpečovacom

postúpení pohľadávky, záručnej listiny č. 603.864 zo dňa 06.08.2002 a výpismi z účtu preukázal uhradenie konkrétnej sumy poplatkov v súvislosti s poskytnutím bankovej záruky (avšak v inej sume, ako si uplatnil podanou žalobou titulom náhrady škody), žalobca nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi zaplatením poplatku za poskytnutie bankovej záruky a nezákonnými rozhodnutiami o dorubení colného dlhu, keď uzavretie zmluvy, na základe ktorej bola poskytnutá banková záruka zo strany colného úradu vyžadované nebolo, a teda žalobca si mohol zvoliť z radu iných spôsobov úhrady dlžnej sumy. Uzavretie zmluvy s bankovou inštitúciou, predmetom ktorej bolo ručenie banky za dlh žalobcu, bolo jeho slobodným rozhodnutím, ktoré nemalo príčinnú súvislosť vo vzťahu k rozhodnutiam Colného úradu Komárno, ktorými bol dovymieraný colný dlh. Takýto postup vyplynul až z iniciatívy žalobcu, ktorý požiadal Colný úrad Komárno o povolenie úhrady colného dlhu v splátkach s tým, že colný dlh zabezpečí bankovou zárukou.

19. Čo sa týka nároku na náhradu škody titulom úrokov za colnú zábezpeku, žalobca tvrdil, že suma zodpovedajúca colnej zábezpeke vo výške 2.933.160,- Sk bola na účet Colného úradu Nitra prevedená z kontokorentného úveru čerpaného na základe zmluvy uzavretej s Dexia bankou Slovensko, a.s. Škodu definoval ako sumu zmluvných úrokov vynaložených na čerpaný kontokorentný úver od momentu zloženia tejto sumy na účet colného orgánu do dňa 21.02.2008, kedy mu bola predmetná suma v plnej výške vrátená. V tomto smere súd poukázal na svoj právny názor týkajúci sa preukázania škody ako aj príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím pri uplatnených úrokoch zo vzťahu so spoločnosťou Tatra banka, a.s., a tiež spoločnosťou Dexia banka Slovensko, a.s. Zmysel kontokorentného úver spočíva v tom, že banka veriteľovi poskytne možnosť ísť do debetu na svojom účte, pričom tento úver sa spláca kreditnými operáciami na účte. Nie je teda vylúčené, že dlžník v jeden mesiac vyčerpá kontokorentný úver v plnej výške úverového rámca a tento následne bezprostredne po jeho čerpaní uhradí kreditnou operáciou na svojom účte, resp. že v určitom období kontokorentný úver nečerpá, resp. ho čerpá len v časti. Výpočet žalobcu teda nepreukazuje, ako kontokorentný úver skutočne čerpal a kedy a akým spôsobom tento uhradil. Výška zmluvného úroku z kontokorentného úveru bola závislá od toho, v ktorom mesiaci v akej výške mal na účte debetný zostatok. Preto výpočet sumy škody, ktorú žalobca odvodzoval od sumy zmluvného úroku z titulu poskytnutého kontokorentného úveru odo dňa uhradenia colného dlhu do dňa vrátenia príslušným colným úradom, je nesprávny, keď žalobca nepreukázal, že v čase úhrady časti colného dlhu skutočne musel čerpať sumu zodpovedajúcu tejto úhrade zo sumy kontokorentného úveru (a teda že sa dostal v súvislosti s úhradou colného dlhu do debetu na svojom účte), a tiež nepreukázal, kedy tento debet doplnil kreditnou operáciou tak, že tento bol vyrovnaný. Totiž len suma, ktorú uhradil za to, že po istú dobu čerpal prostriedky zo svojho účtu titulom kontokorentného úveru a čerpaním sa dostal do debetu, do dňa zaplatenia tejto sumy (teda do dňa, kedy sa na svojom účte dostal na nulu, resp. plusových hodnôt) je sumou, ktorú bol povinný titulom úrokov (ako odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov) zaplatiť banke titulom čerpania kontokorentného úveru. Žalobca nepreukázal, kedy a v akej výške využíval možnosť čerpania kontokorentného úveru a tiež nepreukázal, ako v rozhodnom období od uhradenia časti colného dlhu do dňa jeho vrátenia hospodáril s finančnými prostriedkami na svojom účte; tiež nepreukázal, že kontokorentný úver skutočne čerpal a v akej výške, akú sumu úrokov v súvislosti s čerpaním kontokorentného úveru uhradil a či suma kontokorentného úveru bola skutočne použitá na úhradu colného dlhu. Keďže žalobca v tejto súvislosti svoje skutkové tvrdenie nepreukázal, súd podanú žalobu i v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 11.311,45 eura s príslušenstvom zamietol, a to z dôvodu nepreukázania vzniku škody a jej výšky, a následne ani poslednej kumulatívnej podmienky priznania nároku na náhradu škody, ktorou je preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím.

20. Žalobca si titulom náhrady škody tiež uplatnil nárok na zaplatenie sumy 22.021,51 eura s príslušenstvom titulom nákladov na právne služby poskytnuté JUDr. Ondrejom Krempaským na základe dvoch ústnych dohôd (ústna dohoda zo dňa 24.7.2002, ústna dohoda z 18.12.2002) a jednej zmluvy o poskytnutí právnej pomoci zo dňa 16.12.2002. Súd konštatoval, že žalobe ani v tejto časti nemožno vyhovieť. Žalobca totiž jednoznačne nepreukázal vznik škody vo výške 22.021,51 eura v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí Colného úradu Komárno, hoci tvrdil, že táto škoda mu vznikla v súvislosti s poskytnutím právnej pomoci JUDr. Ondrejom Krempaským v konaniach, ktoré viedol proti príslušným orgánom po vydaní rozhodnutí Colného úradu Komárno o dovymeraní colného dlhu do ich zrušenia. Pokiaľ aj žalobca v súvislosti so svojou obranou proti vydaniu rozhodnutí Colným úradom Komárno o vyrubení cla využil právne služby advokáta, na účely tohto konania nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody titulom náhrady za právne služby a tiež nepreukázal výšku tejto škody, keď v priebehu konania predložil tri faktúry, ktorými bola vyúčtovaná cena právnych služieb, no táto bola vyúčtovaná a uhradená vo vyššej sume, než si žalobca v tomto spore

uplatňuje. Nie je teda zrejme, náhradu čoho si žalobca konkrétne titulom škody v súvislosti s úhradou ceny poskytnutých právnych služieb uplatnil. V tejto súvislosti súd poukázal na názor Ústavného súdu SR pod sp. zn. I.ÚS543/2016-29 zo dňa 14.9.2016, keď sa vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 402/2015 z 28.4.2016 stotožnil so záverom, ktorého časť odôvodnenia aj citoval. Uvedený právny názor možno aplikovať aj v tomto prípade, keď si žalobca s advokátom v zmluve o poskytnutí právnej pomoci zo dňa 16.12.2002 dohodli súčasne podielovú i tarifnú odmenu za poskytovanie služieb právnej pomoci, ktoré rozhodnutie a dohodu nie je možné bez ďalšieho skúmania účelnosti vynaložených trov konania, prihladnuc na skutočnosť. Pre účely náhrady škody treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi považovať len náklady v rozsahu tarifnej odmeny. Hoci žalobca mal právo dohodnúť sa so svojim advokátom i na podielovej odmene za poskytnutie služieb právnej pomoci, povinnosť náhrady trov právneho zastúpenia vyplývajúcej zo zmluvných dojednaní medzi advokátom a jeho klientom nie je možné bez ďalšieho prenášať na štát, ktorý síce za vzniknutú škodu zodpovedá, súčasne však výber advokáta zvoleného klientom, ani výšku dojednanej odmeny nemohol ovplyvniť. Žalobca nekonkretizoval, akú konkrétnu sumu a za aké konkrétne služby právnej pomoci si v tomto spore titulom škody vzniknutej mu v súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí uplatňuje, súd žalobu aj v tejto časti pre jeho nepreukázanie zamietol. Žalobca nevyužil také prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktorými by bol jednoznačne preukázal uplatnený nárok, ktorý žalovaná popierala. Trovy konania, ktoré žalobcovi v súvislosti s jeho obranou proti rozhodnutiam o vyrubení cla vznikli, boli predmetom rozhodovania o nároku na náhradu trov konania príslušných súdov v ich konečných rozhodnutiach.

21. Keďže žalobca nepreukázal splnenie kumulatívnych podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie sumy úrokov z titulu kontokorentných úverov, z titulu poplatkov za bankovú záruku, z titulu úrokov z colnej zábezpeky ako i z titulu sumy zaplatenej za poskytnuté právne služby spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania uplatneným zo sumy jednotlivých nárokov odo dňa 03.06.2009 do zaplatenia zamietol. Súd vyhovel podanej žalobe len v časti o zaplatenie náhrady škody v súvislosti s úhradou správnych poplatkov za podanie žiadostí o povolenie splácania colného dlhu v splátkach celkove vo výške 132,78 eura, keď žalovaný skutkové tvrdenie žalobcu o vynaložení týchto nákladov a ich úhrade nepopieral, pričom túto sumu žalobca uhradil v dôsledku vydania nezákonných rozhodnutí colného úradu, a teda preukázal i existenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Vzhľadom na to, že zákon o zodpovednosti za škodu sám neupravuje sankcie za omeškanie s vyplatením náhrady škody, bolo potrebné v zmysle § 20 tohto zákona aplikovať subsidiárne ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa omeškania dlžníka. Uvedený zákon splatnosť pohľadávky na úhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom neustanovuje, preto sa použije právna úprava splatnosti pohľadávok podľa § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom, alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou dlhu titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím colného úradu v deň nasledujúci po uplynutí 6-mesačnej zákonnej lehoty na dobrovoľné splnenie si povinnosti po tom, čo bol žalobcom k tomu vyzvaný (žalovaná prevzala žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 02.06.2009, čo bolo dňa 03.12.2009 (dňa 2.6.2009 žalovaná prevzala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, dňa 2.12.2009 mu uplynula 6-mesačná zákonná lehota na dobrovoľné plnenie). Preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 132,78 eura od 3.12.2009 do zaplatenia. Úrok z omeškania súd priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vo výške vyplývajúcej z § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorá ku dňu 03.12.2009 predstavovala hodnotu 9 % ročne. Nad priznaný nárok titulom úroku z omeškania súd podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

22. Čo sa týka návrhu právneho zástupcu žalobcu na doplnenie dokazovania predložením listinného dokladu z banky ohľadne výšky sumy úrokov zaplatených titulom úverov vo vzťahu k sume použitej na úhradu colného dlhu, tomuto súd nevyhovel s poukazom na ustanovenie § 153 CSP, v zmysle ktorého sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie mohol takýto doklad predložiť najneskôr na pojednávaní dňa 30.10.2017 a navyše z rozhodnutia odvolacieho súdu mu muselo byť zrejme, že z jeho strany vznik a výška škody a následne ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím dovtedy

preukázaná nebola. Za účelom vyhovievania návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania by navyše bolo potrebné pojednávanie vo veci odročiť, čo súd vyhodnotil ako nevhodné, keď právny zástupcom žalobcu špecifikovaný doklad by ani nebol spôsobilý zmeniť právny názor súdu v tejto veci. Zmenou procesného predpisu počnúc dňom 01.07.2016 už zodpovednosť za výsledok sporu spadá výlučne do kompetencie strán sporu. Pokiaľ strana sporu vystupujúca ako žalobca v priebehu konania nepostupuje tak, aby svoje skutkové tvrdenia, ktoré žalovaná popierala, jednoznačne preukázala riadnym a včasným využitím prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany definovaných v ustanovení § 149 CSP, musí počítať s tým, že v spore súd vysloví pre ňu nepriaznivé rozhodnutie, ktorým podanej žalobe nevyhoví. V danom prípade nešlo o taký typ sporu, v ktorom by súd bol ex offo povinný sám vyhľadávať dôkazy, resp. prihliadať na záujmy slabšej strany v spore, preto žalobca bol v spore neúspešný z dôvodu, že v priebehu konania nevyužil prostriedky procesného útoku a procesnej obrany tak, aby preukázal svoje skutkové tvrdenia uvedené v podanej žalobe, ktoré žalovaná popierala. Úlohou súdu v civilnom sporovom konaní je byť arbitrom, dohliadať nad dodržiavaním ustanovení Civilného sporového poriadku a v spore, ktorý je ovládaný zásadou kontradiktórnosti, na základe zisteného skutkového (nie skutočného) stavu rozhodnúť. Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 2 CSP a § 369 CSP s tým, že o výške trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník osobitným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f), h), b) CSP z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd mu nesprávnym postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Tvrdil, že predložené dôkazy preukazujú odôvodnenosť jeho nároku a ak súd nepripustil vykonanie dôkazov, postupoval v rozpore s ustanovením § 470 ods. 2 druhej vety CSP. Naproti tomu súd uznal žalovanej všeobecné tvrdenia a jeho argumentáciu za dostatočnú. Závery súdu tak nemôžu obstáť a nie sú ani založené na dôkazoch ním do spisu doložených. Poukázal na skutkový stav v súvislosti s nutnosťou zaplataenia vymeraného colného dlhu 40-imi rozhodnutiami, ktoré boli neskôr ako nezákonné zrušené. Keďže nemal dostatok financií, musel zaplataenie riešiť na základe zmluvného vzťahu s bankou a požiadať o poskytnutie záruky. Zaplataenie preukázal bankovými výpismi, čím preukázal zaplataenie colného dlhu. Súd teda nesprávne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil, ak žalobcovi nárok na zaplataenie sumy 10.361,71 eura nepriznal. Bola preukázaná výška aj deň poskytnutého kontokorentného úveru ako aj doba čerpania a jeho účel. Obe banky podľa neho potvrdili výšku zaplataených úrokov za poskytnutie kontokorentného úveru a aj výšku úrokových sadzieb. V ďalšom texte odvolania žalobca opisoval skutkový stav týkajúci sa platenia colného dlhu a vzťahov s bankami. Právne neobstojí, že by on svoje skutkové tvrdenia nepreukázal relevantnými dôkazmi. Pokiaľ žalovaná spomínala úroky z omeškania, tak v skutočnosti spochybňoval to, čo si žalobca nikdy neuplatňoval. Následne žalobca v odvolaní opätovne opisoval priebeh platenia colného dlhu prostredníctvom dvoch bánk. Namietal, že súd prvej inštancie mu mal poskytnúť podľa § 181 ods. 4 CSP lehotu na predloženie dôkazov ku skutkovým tvrdeniam, pretože bezprostredne po predbežnom posúdení veci súdom nebolo možné označiť a predložiť dôkazy. Čo sa týka zamietnutia žaloby v časti týkajúcej sa sumy zaplataenej titulom právneho zastúpenia v správnom konaní, je takýto záver súdu podľa neho nepochopiteľný a nezrozumiteľný. Bolo preukázané, že právne služby boli poskytnuté v príčinnej súvislosti so jeho zastupovaním v správnom konaní, kde je zákonom stanovené povinné zastúpenie advokátom. Výšku škody v tomto smere preukázal listinnými dôkazmi a v odvolaní poukázal na zmluvy uzavreté s advokátom. Pokiaľ sa súd prvej inštancie zaoberal podielovou odmenou ako aj judikatúrou Ústavného súdu SR z r. 2016, dôsledne sa tým neriadil a ani nevzal do úvahy rozdielnosť právnych úprav. Nepriznal mu ani nárok na náhradu škody vo výške tarifnej odmeny za úkony, ktoré boli preukázateľne vykonané a škoda bola tým rovnako preukázaná. V závere odvolania sa žalobca nestotožnil ani s právnym názorom súdu týkajúcim sa začiatku plynutia lehoty z omeškania, ktorá začala plynúť nasledujúci deň po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody, ktorá je zároveň žiadosťou o dobrovoľné plnenie. Lehota 6 mesiacov je lehotou voči nečinnosti štátneho orgánu, a nie je teda skutočnosťou, ktorá by mala posunúť čas plnenia.

24. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedla, že žalobca na jednej strane zdôrazňuje, že konanie trvá už viac ako 7 rokov, no na druhej strane vytýka súdu, že mu bolo znemožnené predložiť ďalšie dôkazy, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý

proces, t.j. žalobcovi ani 7 rokov nepostačovalo na predloženie dôkazov. Opakovane uvádzala, že si nikdy neuplatnila úroky z omeškania a že neobstojí záver súdu, že svoje skutkové tvrdenie nepreukázala žiadnym relevantným dôkazom. Žalobca opakuje svoje argumenty, s ktorými sa súd náležite a podrobne vysporiadal. Žalobca nesplnil zákonné podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu a vznik škody preukázať nevedel. Nie je teda uzrozumený so základnými podmienkami na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu. Keďže sa žalovaná k prípadu v priebehu celého súdneho konania podrobne vyjadrila, nepovažuje za potrebné sa vyjadrovať opakovane k tvrdeniam žalobcu. V konaní bolo totiž bez akýchkoľvek pochybností preukázané nesplnenie zákonných podmienok na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu.

25. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec v napadnutej časti bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že odvolanie nie je dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok v jeho vyhovujúcom prvom výroku nadobudol právoplatnosť. Odvolací súd zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa na podklade tohto zákonného ustanovenia stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a na dôvazok dodáva nasledovné:

26. Konanie bolo začaté v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“). Súd prvej inštancie a aj odvolací súd rozhodovali v čase účinnosti Civilného sporového poriadku, ktorý v ustanovení § 470 ods. 1, 2 ustanovuje: (1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

27. Podľa obsahu spisu sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami orgánu štátu, vydanými Colným úradom Komárno dňa 18.06.2002, ktorými boli žalobcovi vyrubené dovozné platby - clo, pričom tieto rozhodnutia boli potvrdené v odvolacom konaní odvolacím orgánom, Colným riaditeľstvom v Bratislave, ktorý odvolanie zamietol. Na základe žaloby podľa § 247 a nasl. OSP v rámci správneho súdnictva bolo rozhodnutie colného riaditeľstva zrušené, a to dvakrát z dôvodu, že po prvom zrušení colné riaditeľstvo zamietlo odvolanie žalobcu a ten podal opätovne žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu. V konečnom dôsledku Colné riaditeľstvo v Bratislave rozhodnutím zo dňa 29.10.2007, viazané zrušujúcim rozhodnutím súdu, zrušilo všetky rozhodnutia a vec vrátilo na ďalšie konanie s odkazom na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Zároveň upozornilo na dodržanie 3-ročnej prekluzívnej lehoty na dovymeranie colných dlhov colným úradom s prihliadnutím na ustanovenie § 246d OSP. Napokon vo veci rozhodol Colný úrad Trnava rozhodnutím zo dňa 25.01.2008 tak, že konanie vo veci dodatočného vymerania colného dlhu na tovar - cukor biely kryštál v množstve 800.000 kg - zastavil, pretože odpadol dôvod konania v dôsledku uplynutia trojročnej lehoty na dodatočné vymeranie colného dlhu podľa § 220 ods. 5 Colného zákona č. 180/1996 Z. z.; lehota na dodatočné vymeranie colného dlhu totiž dňom 14.10.2007 uplynula. Rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 14.11.2007 a clo, ktoré na základe uvedených rozhodnutí zaplatil, mu bolo dňa 21.02.2008 vrátené.

28. V danej veci právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami zo dňa 18.06.2002 Colný úrad Komárno rozhodol o vzniku colného dlhu podľa § 196 ods. 1 písm. a) Colného zákona č. 180/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov tak, ako to opísal aj súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku. Jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, pričom žalobca požiadal o povolenie splátok na splatenie colného dlhu a tejto jeho žiadosti bolo rozhodnutiami zo dňa 12.08.2002 vyhovené. Je nesporné, že rozhodnutia Colného úradu Komárno boli po právoplatnosti v dôsledku rozhodnutia súdov v správnom súdnictve dvakrát zrušené a v konečnom dôsledku bolo konanie zastavené z dôvodu preklúzie

podľa § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Proti tomuto rozhodnutiu nebolo možné podať odvolanie v súlade s ustanovením § 30 ods. 2 Správneho poriadku. Clo zaplatené na podklade zrušených rozhodnutí Colného úradu Komárno bolo následne žalobcovi vrátené a žalobca si potom žalobou podanou na súd dňa 20.05.2010 uplatnil nárok na náhradu škody podľa § 1 a nasl. zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorý bol účinný do 30. júna 2004 a ktorý sa na túto vec vzťahoval.

29. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci prijal záver, že pri rozhodovaní bolo potrebné vychádzať výlučne z ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorý bol účinný do 30. júna 2004. Od 1. júla 2004 vstúpil do účinnosti zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý však v prechodnom ustanovení § 27 ods. 1,2 uvádza: (1) Zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. (2) Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Zákon o zodpovednosti za škodu je osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody vzniknutej pri výkone verejnej moci. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaným. Druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody, a samotnou škodou, existovala príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok vždy znáša žalobca a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má totiž charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Podmienkou je teda to, aby právoplatné rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené, a tiež, že následkom takéhoto nezákonného rozhodnutia došlo ku vzniku škody; nezákonné rozhodnutie a škoda musia byť vo vzájomnom pomere príčiny a následku tak, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo.

30. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení dospel k tomu, že žalobca pri danosti základu jeho nároku relevantne nepreukázal škodu uplatnenú z titulu zaplatených bankových úrokov z dôvodu platieb colného dlhu prostredníctvom bánk, a aj keď boli do spisu založené určité listiny vystavené bankami a aj keď žalobca predložil ním vypracovaný výpočet žalovanej sumy, v skutočnosti nešlo o také právne významné dôkazy, aby súd na ich podklade mohol žalovanú k náhrade škody zaviazat'. Vychádzal z toho, že žalobca dovtedy nepreukázal pravdivosť skutkového tvrdenia, že zaplatením colného dlhu utrpel škodu úhradou konkrétnych súm úrokov za úver a bankovú záruku, z ktorého clo zaplatil, a ani tým, že tieto finančné prostriedky nemohol použiť na rozvíjanie svojej podnikateľskej činnosti, lebo v tomto smere žiadny dôkaz nenavrhol. Rovnako súd prvej inštancie nepovažoval za opodstatnené uplatnený nárok na náhradu škody z titulu vynaloženia trov právneho zastúpenia v správnych konaniach na základe dvoch ústnych dohôd zo dňa 24.7.2002 a 18.12.2002 a jednej zmluvy o poskytnutí právnej pomoci zo dňa 16.12.2002. Súd prvej inštancie konštatoval, že tomuto nároku taktiež nie je možné vyhovieť, lebo žalobca jednoznačne nepreukázal vznik škody v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí Colného úradu Komárno, hoci tvrdil, že táto škoda mu vznikla v súvislosti s poskytnutím právnej pomoci JUDr. Ondrejom Krempaským v konaniach vedených proti príslušným orgánom po vydaní rozhodnutí Colného úradu Komárno o dovymeraní colného dlhu do ich zrušenia. Pokiaľ využil právne služby advokáta, nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody titulom náhrady za právne služby a tiež nepreukázal výšku tejto škody, keď v priebehu konania predložil tri faktúry, ktorými bola vyúčtovaná cena právnych služieb, avšak táto bola vyúčtovaná a uhradená vo vyššej sume, než si v konaní uplatňuje. Podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo zrejmé, náhradu čoho konkrétne si žalobca titulom škody v súvislosti s úhradou ceny poskytnutých právnych služieb uplatňuje, pričom platí zásada, že v samotnom základnom konaní sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 22 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 163/2002 Z. z., obdobne § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Žalobca

nekonkretizoval, akú konkrétnu sumu a za aké konkrétne služby právnej pomoci poskytnuté mu JUDr. Ondrejom Kremenským si v tomto spore titulom škody vzniknutej mu v súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí uplatňuje, čiže škodu v súlade s ustanovením § 9 a nasl. vyhl. č 655/2004 Z. z. riadne nešpecifikoval. Preto podanú žalobu v tejto časti nepovažoval za opodstatnenú. Navyše trovy konania, ktoré žalobcovi v súvislosti s jeho obranou proti rozhodnutiam o vyrubení cla vznikli, boli predmetom rozhodovania o nároku na náhradu trov konania príslušných súdov v ich konečných rozhodnutiach.

31. Súd prvej inštancie skúmal existenciu predpokladov zodpovednosti za škodu uplatňovanú žalobcom a pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie týkajúcimi sa nepriznania žalobcom uplatnenej náhrady škody z dôvodov opísaných súdom prvej inštancie, v dôsledku čoho odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa snažil zdôvodniť svoju žalobu v časti škody vzniknutej zaplatením úrokov bankám vlastným rozpisom výpočtu tejto škody a potvrdením bánk o zaplatení. Nesporne však z výsledkov dokazovania vykonaného na základe navrhnutých dôkazov nebolo nad všetky pochybnosti preukázané, aké konkrétne presné sumy žalobca uhradil v dôsledku čerpania úverov na zaplatenie dovymieraného colného dlhu. Na poslednom pojednávaní v podstate sám túto skutočnosť uznal, keď jeho zástupca uviedol, že žiada „doplniť dokazovanie predložením listiny z banky ohľadne správnosti výpočtu výšky zaplateného úroku v súvislosti s úverom v časti, ktorá bola použitá na úhradu colného dlhu“. Prítom zároveň neuviedol, aké konkrétne informácie s naformulovaným znením a od ktorej banky navrhuje zistiť. Súd prvej inštancie zamietol tento návrh na doplnenie dokazovania, vyhlásil dokazovanie za skončené a vo veci meritórne rozhodol. Odvolací súd v zásade tento postup súdu prvej inštancie považoval za správny, avšak nie s poukazom na ustanovenie § 153 ods. 1, 2 CSP, pretože toto ustanovenie nebolo možné aplikovať, lebo by bolo v neprospech žalobcu. V zmysle § 470 ods. 2 druhej vety CSP sa totiž tento nový procesný zákon, účinný od 01.07.2016, v ustanoveniach o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania v spore začatom predtým nadobudnutia účinnosti tohto zákona mohol použiť, len ak by tieto ustanovenia neboli v neprospech strany (v tomto prípade žalobcu). Žalobca však svoj návrh na doplnenie dokazovania evidentne nepredložil právne významným spôsobom tak, aby súd prvej inštancie mohol bezprostredne na naformulovaný návrh dôkazu urobiť konkrétny dopyt (aké boli úroky z konkrétnych úverových súm za konkrétne obdobie) na konkrétne právnické osoby (s konkrétnymi obchodnými menami a sídlom) v zmysle § 190 prvej vety CSP, podľa ktorého každý je povinný na požiadanie súdu bezodkladne písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie súdu.

32. Strana sporu musí vo všeobecnosti uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia) a v nadväznosti na to aj jasné a konkrétne návrhy na vykonanie dôkazov. Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Jej nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem, a žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Ohľadom toho odvolací súd poznamenáva, že žalobca podal žalobu na súd dňa 20.05.2010, kedy bolo v účinnosti ustanovenie § 79 ods. 1 prvej a druhej vety OSP, podľa ktorého: (1) Konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, prípadne aj dátum narodenia a telefonický kontakt, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha. Ak je účastníkom právnická osoba, návrh musí obsahovať názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. (2) Navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny. Zároveň bolo účinné aj ustanovenie § 120 ods. 1, 3 CSP, podľa ktorého: (1) Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného je zjavné, že už pri podaní žaloby v r. 2010 žalobcovi vyplývala povinnosť uviesť v žalobe o. i. aj skutkové tvrdenia a aj označenie dôkazov, ktorých sa dovoľával. Oproti tejto povinnosti na jeho strane plynul do rozhodnutia súdu prvej inštancie dostatočný časový priestor na prednášanie právne významných návrhov na vykonanie dôkazov, vrátane prípravy na ich jasnú, úplnú a zrozumiteľnú formuláciu. Nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobca v tomto smere nepostupoval už pri príprave žaloby, resp. počas celého prvoinštančného konania, a tiež po vynesení zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorý upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie sa bude musieť v ďalšom konaní

zaoberať tým, či žalobca dostatočne preukázal uplatnené právo pri danosti jeho základu. Dôkaznú iniciatívu si teda žalobca v tejto časti žaloby ponechal až na posledné pojednávanie nariadené súdom prvej inštancie, na ktorom však nepredniesol návrh dôkazu právne významným spôsobom tak, aby súd danú formuláciu len preniesol do dopytu adresovaného banke (v tomto prípade bližšie neoznačenej bankovej inštitúcii).

33. Ani ďalšie námietky žalobcu uvedené v odvolaní týkajúce sa najmä nepriznania náhrady škody z titulu vynaložených trov právneho zastúpenia nepovažoval za také, ktoré by spôsobili zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd po preskúmaní tohto rozsudku v nadväznosti na zistený skutkový stav, právne posúdenie zisteného skutkového stavu a odvolacie dôvody žalobcu urobil záver, že odôvodnenie napadnutého rozsudku dáva odpoveď na všetky právne významné okolnosti a že toto rozhodnutie je z právneho hľadiska vecne správne. Súd prvej inštancie uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila. V odôvodnení jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, čo znamená, že predmetný rozsudok obsahuje odôvodnenie zodpovedajúce požiadavke jeho presvedčivosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, a z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo strán sporu na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto prípade odvolací súd hodnotil ako jasné a zrozumiteľné so správnou aplikáciou príslušných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu, Občianskeho zákonníka a iných právnych predpisov týkajúcich sa predmetného sporu.

34. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia opísal rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal tiež priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil správne, primerane vysvetlené právne závery. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutkové a právne závery odôvodnenia rozsudku nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Na základe toho odvolací súd rozsudok súdu prvej v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

35. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej by patrila náhrada trov konania vynaložených v tomto štádiu konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhodol tak, že sa jej ich náhrada nepriznáva.

36. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).